

DE ONTSNAPPING VAN BIGGETJE HOPE.

Terwijl er in de verte een haan kraaide en een koe loeide werden er in een megastal in Brabant op een dag 15 biggetjes geboren.

Voor mama varken was het de laatste keer dat ze moeder werd, want na een paar weken, wanneer de zoogtijd van haar kleintjes afgelopen was, zou ze naar het slachthuis worden gebracht, na een veel te kort en ongelukkig leven....

Dat was helaas het lot van alle varkens in zo'n megastal.

Mama zeug was erg slim en wist heel veel wat niet verklaarbaar was – dus ook dat haar tijd op aarde bijna voorbij zou zijn. Sommige mensen hebben helderziende gaven en dat had zij ook. Bij haar ging dat altijd gepaard met een toverstafgeluidje...

Ze wist daarom dat één van haar pasgeboren biggetjes een heel belangrijke rol zou gaan spelen in de wereld, dus steeds als haar kindjes bij haar hadden gedronken nam ze dit kleintje even apart om haar alvast wat voor te bereiden op haar speciale taak.

Ook dit kleine biggetje had bijzondere gaven – toen ze nog niet eens geboren was, maar nog in de buik van haar mama zat, had ze al wat dingen kunnen zien die in de toekomst zouden gaan gebeuren.

En ook bij haar ging dat gepaard met een speciaal geluidje...namelijk een rinkelbelletje.

Ze vroeg haar mama hoe dit nou toch mogelijk was en waarom zij dat alleen maar had en haar broertjes en zusjes niet.

Mama varken legde uit: “Je hebt iets heel bijzonders mogen meemaken. Sommigen hebben een bijna-dood-ervaring en dan mogen ze eventjes een kijkje in de hemel nemen – waar we allemaal vandaan komen en waar iedereen weer naar terug gaat als het leven eindigt. Maar wat jij hebt ervaren is heel uitzonderlijk – je had een ná-geboorte-ervaring. Dus mocht je al even in de toekomst kijken wat je gaat meemaken hier op aarde”.

Elke dag leerde mama zeug haar kleine meisje weer wat andere belangrijke zaken en Hope, want zo had haar mama haar genoemd, was dan een en al oortjes terwijl haar kleine staartje ervan krulde en ze een leergierig knorretje liet horen.

Hope had vóór haar geboorte al gezien dat haar mama heel snel weggehaald zou worden en daar werd ze heel verdrietig van. Ze had haar mama eigenlijk nooit echt gelukkig gezien – behalve wanneer haar kindjes tijdens de voedingen dicht tegen haar aan lagen en wanneer Hope daarna bij haar lieve grote hoofd ging liggen om weer iets nieuws te horen van haar wijze mama. Die vertelde dat iedereen lessen te leren heeft hier op aarde en

dat mensen nog héél veel moeten leren - vooral hoe zij een goed leven kunnen leiden en hoe ze met liefde moeten omgaan met en zorgen voor hun medemens, de dieren en de natuur. Vandaar dat zij véél langer op aarde zijn dan dieren. Dieren snappen het allemaal veel sneller; zij weten met hun intuïtie en instinct vaak al hoe zij dit moeten doen, dus hebben ze veel minder tijd nodig op deze aarde dan mensen.

Ook vertelde ze haar dochtertje, terwijl ze gezelschap kregen van een bromvlieg:

“Een heel wijs wezen uit de hemel heeft eens gezegd: ‘Praat niet over het licht of over liefde en geluk... maar bén het licht! Wees zélf de liefde en het geluk en laat dat anderen voelen – zodat zij het hopelijk over gaan nemen.’ Want als je iets zegt vergeten mensen dat vaak – maar een gevoel wat je achterlaat blijft veel meer bij hen. Dus, lieve schat: stráál als een ster en als de zon, elke dag maar weer! Wees een lichtje in de duisternis en verwarm ieder levend wezen met jouw zonnige stralen. Betover ze zoals een nachtegaal dat doet met zijn prachtige zangkunsten. Imponeer ze zoals een leeuw laat horen met zijn gevaarlijke gebrul. Ontroer hun ziel waardoor ze tot het besef zullen komen waar het allemaal om draait: om liefde, vriendschap, compassie, eenvoud, andere levende wezens geen pijn doen en elkaar helpen. Dan pas kan men echt gelukkig en tevreden zijn. Alles waar je aandacht en hart naar uitgaat wordt groter. Zorg dus dat

je aandacht gericht is en blijft op mooie, lieve en positieve zaken en niet op het tegenovergestelde, want daar is dan niet eens ruimte meer voor”.

En zo werd de kleine Hope elke dag en elke week steeds wijzer en sterker en ze groeide als kool.

Toen de vierde week was aangebroken en het niet lang meer zou duren voordat ze gescheiden zou worden van haar biggetjes zei mama varken tegen Hope dat het nu tijd was om het over een ontsnapping te gaan hebben. Want het was wel noodzakelijk dat Hope de wijde wereld in zou trekken, anders zou ze haar speciale missie niet kunnen uitvoeren.

Hope werd er wel een beetje zenuwachtig van en begon daardoor met haar hoefjes over de betonnen vloer te krabben, want hoe moest ze nou uit die megastal komen – hij was bijna altijd afgesloten, behalve als de boer een paar keer per dag binnen kwam via de piepende deur om de moedervarkens te voeren en soms om schoon te maken. De muurtjes waren ook veel te hoog voor haar om eroverheen te springen.... Maar